

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 533/2014-11

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 11. septembra 2014 v senáte zloženom z predsedu Lajosa Mészárosa (sudca spravodajca), zo sudkyne Ľudmily Gajdošíkovej a sudcu Sergeja Kohuta predbežne prerokoval sťažnosť R. G., zastúpeného spoločnosťou Eva Petránová Advokátska kancelária, s. r. o., Puškinova 16, Prešov, vo veci namietaného porušenia čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Prešov v konaní vedenom pod sp. zn. 28 P 35/2013 a jeho rozsudkom č. k. 28 P 35/2013-52 z 11. decembra 2013 a postupom Krajského súdu v Prešove v konaní vedenom pod sp. zn. 19 CoP 7/2014 a jeho rozsudkom č. k. 19 CoP 7/2014-68 zo 6. mája 2014 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť R. G. o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 28. júla 2014 doručená sťažnosť R. G. (ďalej len „sťažovateľ“) vo veci namietaného porušenia čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Okresného súdu Prešov (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 28 P 35/2013 a jeho rozsudkom č. k. 28 P 35/2013-52 z 11. decembra 2013 a postupom Krajského súdu v Prešove (ďalej len

„krajský súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 19 CoP 7/2014 a jeho rozsudkom č. k. 19 CoP 7/2014-68 zo 6. mája 2014. Sťažnosť bola odovzdaná na poštovú prepravu 24. júla 2014.

Zo sťažnosti vyplýva, že rozsudkom okresného súdu č. k. 28 P 35/2013-52 z 11. decembra 2013 na návrh sťažovateľa bola zrušená jeho vyživovacia povinnosť voči mal. A. G. (ďalej len „maloletý“), určená rozsudkom okresného súdu č. k. 38 C 51/2009-34 zo 4. septembra 2009 v spojení s rozsudkom krajského súdu sp. zn. 7 Co 205/2009 z 25. januára 2010, a to k 5. augustu 2013. Rozsudkom krajského súdu č. k. 19 CoP 7/2014-68 zo 6. mája 2014 bol rozsudok okresného súdu vo veci samej potvrdený.

Sťažovateľ nesúhlasí s právnym názorom všeobecných súdov, pretože správne mala byť jeho vyživovacia povinnosť zrušená spätne ku dňu narodenia maloletého. Vychádzalo sa z nesprávneho právneho posúdenia veci, pričom odôvodnenie rozsudkov má znaky prísneho formalizmu, čo je v rozpore s ideou „racionálneho zákonodarcu“. Došlo k vytvoreniu takej procesnej situácie, ktorá tvorí z hľadiska sťažovateľa podstatnú prekážku pri uplatňovaní všetkých jeho práv relevantným spôsobom.

Vyživovacia povinnosť sťažovateľa bola zrušená preto, lebo rozsudkom okresného súdu č. k. 24 P 286/2012-105 z 28. júna 2013 v spojení s uznesením krajského súdu č. k. 11 CoP 7/2014-165 z 22. mája 2014 bolo určené, že sťažovateľ nie je otcom maloletého.

Podľa názoru sťažovateľa ak je vyhovené žalobe o zapretie otcovstva, potom účinky takéhoto rozsudku sú spiatocné (ex tunc) k momentu narodenia dieťaťa. Dovtedy zapísaný „matrikový otec“ nemá spätne ku dňu narodenia voči dieťaťu žiadne rodičovské práva a povinnosti, teda ani vyživovaciu povinnosť. Napriek uvedenému okresný súd konštatoval, že rozhodnutie o výživnom sa vo vzťahu voči otcovi stane neúčinným dňom právoplatnosti rozsudku o zapretí otcovstva, pretože do toho momentu bol manžel matky dieťaťa považovaný za otca a trvala jeho vyživovacia povinnosť. S týmto konštatovaním okresného súdu nie je možné súhlasiť. Ak by mal rozsudok o zapretí otcovstva konštitutívne účinky ex nunc, zanikli by právne účinky zapretia domnienky otcovstva manžela matky dieťaťa až právoplatnosťou rozsudku a „matrikový otec“, ktorý úspešne zaprel otcovstvo, by nemal

právo na refundáciu výživného, ktoré uhradil za iného podľa § 79 zákona č. 36/2005 Z. z. o rodine a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o rodine“). Platilo by totiž, že v čase do právoplatnosti rozsudku o zapretí otcovstva plnil vyživovaciu povinnosť za seba. Od muža, ktorému len svedčí právna domnienka otcovstva, nemožno žiadať, aby akceptoval svoju povinnosť živiť dieťa, o ktorom vie, že nie je jeho, a to až do času, kým súd nevysloví zapretie otcovstva.

Jediná právna otázka, od zodpovedania ktorej záviselo rozhodnutie všeobecných súdov, bola, či súdy mali zrušiť vyživovaciu povinnosť sťažovateľa späťne ku dňu narodenia maloletého alebo či mal byť návrh zamietnutý preto, že vyživovacia povinnosť sťažovateľa zanikla ku dňu narodenia maloletého ex lege právoplatnosťou rozsudku určujúceho, že sťažovateľ nie je otcom maloletého.

Uvedeným nesprávnym právnym posúdením došlo k znemožneniu realizácie práv sťažovateľa. Sťažovateľovi bola vlastne uložená povinnosť plniť si vyživovaciu povinnosť k maloletému až do právoplatného zapretia otcovstva. Sťažovateľ sa vlastne dostal do situácie odmietnutia súdnej ochrany, resp. do horšieho postavenia, než v akom by bol, keby súdy o zrušení vyživovacej povinnosti vôbec nerozhodli. Súdy vytvorili vo vzťahu k sťažovateľovi podmienky pre jeho trestnoprávnu zodpovednosť pre neplnenie vyživovacej povinnosti. Postavenie sťažovateľa sa tým stalo neistým tak, že zostal povinným plniť vyživovaciu povinnosť od narodenia do právoplatného zapretia otcovstva, hoci jeho rodičovské práva a povinnosti zanikli ex tunc k momentu narodenia maloletého. Neisté postavenie sťažovateľa umocňuje aj hrozba možného exekučného konania pre prípadné dlžné výživné.

Odhladnuc od dosiaľ uvedeného, je sťažovateľ toho názoru, že za rozhodujúci deň, kedy došlo k zmene pomerov, bolo treba považovať deň doručenia znaleckého posudku, ktorým bolo otcovstvo sťažovateľa k maloletému vylúčené.

Sťažovateľ navrhuje vydať tento nález:

„1. Základné právo na súdnu a inú právnu ochranu upravené v čl. 46 ods. 1 Ústavy(...) a právo na spravodlivé súdne konanie upravené v čl. 6 ods. 1 Dohovoru(...)

R. G.(...) postupom Krajského súdu v Prešove v konaní vedenom pod sp. zn. 19 CoP 7/2014 a rozsudkom Krajského súdu v Prešove sp. zn. 19 CoP 7/2014 zo dňa 06. 05. 2014 a postupom Okresného súdu v Prešove v konaní vedenom pod sp. zn. 28 P 35/13 a rozsudkom Okresného súdu v Prešove sp. zn. 28 P 35/14 zo dňa 11. 12. 2013 bolo porušené.

2. Rozsudok Krajského súdu v Prešove sp. zn. 19 CoP 7/2014 zo dňa 06. 05. 2014 sa zrušuje a vec sa vracia na ďalšie konanie a rozhodnutie.

3. Rozsudok Okresného súdu v Prešove sp. zn. 28 P 35/2013 zo dňa 11. 12. 2014 sa zrušuje a vec sa vracia na ďalšie konanie a rozhodnutie.

4. R. G.(...) sa priznáva finančné zadostučinenie vo výške 1 € (slovom jedno euro), ktoré mu sú povinní zaplatiť spoločne a nerozdielne Krajský súd v Prešove a Okresný súd v Prešove do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto rozhodnutia.

5. Krajský súd v Prešove a Okresný súd v Prešove sú povinní spoločne a nerozdielne uhradiť trovy konania v celkovej výške 558,91 € na účet spoločnosti Eva Petránová Advokátska kancelária s. r. o.(...) do 15 dní od právoplatnosti rozhodnutia. “

II.

Z rozsudku krajského súdu č. k. 19 CoP 7/2014-68 zo 6. mája 2014 vyplýva, že ním bol vo veci samej potvrdený rozsudok okresného súdu č. k. 28 P 35/2013-52 z 11. decembra 2013.

Krajský súd poukazuje najprv na odôvodnenie rozsudku okresného súdu vychádzajúce z toho, že otcovstvo sťažovateľa bolo právoplatne zapreté 5. augusta 2013. Tento rozsudok mal za následok zánik vyživovacej povinnosti sťažovateľa voči maloletému. Rozhodnutie o výživnom sa vo vzťahu k otcovi stane neúčinným dňom právoplatnosti rozsudku o zapretí otcovstva tohto muža. Okresný súd vychádzal z toho, že sťažovateľ bol považovaný až do právoplatného skončenia konania o zapretie otcovstva za otca maloletého a trvala aj jeho vyživovacia povinnosť. Preto považoval návrh sťažovateľa za dôvodný ku dňu právoplatnosti rozsudku o zapretí otcovstva, teda k 5. augustu 2013.

Sťažovateľ v podanom odvolaní namieta, že ak súd žalobe o zapretie otcovstva vyhovie, potom účinky určenia otcovstva zanikajú ex tunc k momentu narodenia dieťaťa

a dovedy určený otec nemá späťne ku dňu narodenia voči dieťaťu žiadne rodičovské práva a povinnosti, teda ani povinnosť vyživovaciú. Sťažovateľ nesúhlasí ani s konštatovaním okresného súdu, podľa ktorého sa rozhodnutie o výživnom stane vo vzťahu k otcovi neúčinným dňom právoplatnosti rozsudku o zapretí otcovstva tohto muža. Ak by mal rozsudok o zapretí otcovstva konštitutívne účinky ex nunc, zanikli by právne účinky určenia otcovstva až právoplatnosťou rozsudku a matrikový otec, ktorý úspešne zaprel otcovstvo, by nemal právo na refundáciu žiadnych plnení výživného, ktoré vynaložil za iného podľa ustanovenia § 79 zákona o rodine, lebo by platilo, že do právoplatnosti rozsudku o zapretí otcovstva plnil za seba. Pri dodržaní princípov spravodlivosti nemožno od muža, ktorému svedčí len domnienka otcovstva, žiadať, aby plnil vyživovaciú povinnosť k dieťaťu, o ktorom vie, že nie je jeho.

Podľa názoru krajského súdu v danom prípade bolo jednoznačne preukázané, že k zmene pomerov v zmysle § 78 zákona o rodine a § 163 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku došlo dňom právoplatnosti rozsudku, ktorým bolo zapreté otcovstvo sťažovateľa k maloletému. Pokiaľ súd vyhovie žalobe o určenie otcovstva k dieťaťu, ku ktorému manžel matky predtým úspešne zaprel otcovstvo, musí pred rozhodnutím o výživnom zisťovať, či a do akej miery plnil manžel matky dieťaťa svoju vyživovaciú povinnosť do nadobudnutia právoplatnosti rozhodnutia o zapretí otcovstva, keďže dovedy sa považuje za otca dieťaťa a má k nemu vyživovaciú povinnosť. Teda otcovi určenému prípadným rozhodnutím súdu nemožno uložiť platenie výživného na toto dieťa aj za čas, po ktorý dieťaťu poskytoval výživné iný muž, ktorého otcovstvo k dieťaťu bolo neskôr právoplatným rozhodnutím súdu zapreté. Plnením, ktoré za určeného otca poskytol niekto iný, nárok dieťaťa do výšky poskytnutého plnenia zaniká. Zákon teda subjektu, ktorý plnil vyživovaciú povinnosť za iného, priznáva možnosť nárokovať si úhradu poskytovaného plnenia. Pri zapretí otcovstva sa začiatok lehoty pre muža, ktorý úspešne zaprel otcovstvo, viaže na právoplatnosť rozsudku o určení otcovstva. Manžel matky sa až do právoplatného skončenia konania o zapretie otcovstva považuje za otca dieťaťa a trvá jeho vyživovaciú povinnosť k dieťaťu (R 52/1968).

Rozsudok krajského súdu bol právnej zástupkyňi sťažovateľa podľa dátumovej pečiatky doručený 30. mája 2014.

III.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľov. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, návrhy podané oneskorene, ako aj návrhy zjavne neopodstatnené môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania.

1. Na rozhodnutie o tej časti sťažnosti, ktorá smeruje proti konaniu vedenému okresným súdom pod sp. zn. 28 P 35/2013 pre porušenie čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru, nie je daná právomoc ústavného súdu.

Ako to vyplýva z citovaného čl. 127 ods. 1 ústavy, právomoc ústavného súdu poskytovať ochranu základným právam a slobodám je daná iba subsidiárne, teda len vtedy, keď o ochrane týchto práv a slobôd nerozhodujú všeobecné súdy.

Proti rozsudku okresného súdu č. k. 28 P 35/2013-52 z 11. decembra 2013 bolo prípustné odvolanie ako riadny opravný prostriedok, a preto právomoc poskytnúť ochranu označeným právam sťažovateľa mal krajský súd v rámci odvolacieho konania. Tým je zároveň v uvedenom rozsahu vylúčená právomoc ústavného súdu. Treba tiež dodať, že sťažovateľ právo podať odvolanie aj využil.

2. Odlišná je situácia týkajúca sa tej časti sťažnosti, ktorá smeruje proti konaniu vedenému krajským súdom pod sp. zn. 19 CoP 7/2014 pre namietané porušenie čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru.

Podstatnú časť tejto časti sťažnosti (s výnimkami ďalej uvedenými) treba považovať za zjavne neopodstatnenú.

O zjavnej neopodstatnenosti návrhu možno hovoriť vtedy, keď namietaným postupom orgánu štátu nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil navrhovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnený návrh preto možno považovať ten, pri predbežnom prerokovaní ktorého ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jeho prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, I. ÚS 110/02, I. ÚS 88/07).

Podľa konštantnej judikatúry ústavný súd nie je súčasťou systému všeobecných súdov, ale podľa čl. 124 ústavy je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti. Pri uplatňovaní tejto právomoci ústavný súd nie je oprávnený preskúmať a posudzovať ani právne názory všeobecného súdu, ani jeho posúdenie skutkovej otázky. Úlohou ústavného súdu totiž nie je zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách. Posúdenie vecí všeobecným súdom sa môže stať predmetom kritiky zo strany ústavného súdu iba v prípade, ak by závery, ktorými sa všeobecný súd vo svojom rozhodovaní riadil, boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne. O arbitrárnosti (svojevôli) pri výklade a aplikácii zákonného predpisu všeobecným súdom by bolo možné uvažovať len v prípade, ak by sa tento natolko odchýlil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam (mutatis mutandis I. ÚS 115/02, I. ÚS 12/05, I. ÚS 352/06).

Jadrom sťažnosti je tvrdenie sťažovateľa, podľa ktorého zrušením jeho vyživovacej povinnosti nie odo dňa narodenia maloletého, ale iba od 5. augusta 2013 (deň právoplatnosti rozsudku o zapretí otcovstva sťažovateľa k maloletému), so súčasným vyslovením stanoviska, podľa ktorého do 5. augusta 2013 bolo treba sťažovateľa považovať za otca maloletého a jeho vyživovaciu povinnosť za existujúcu, resp. trvajúcu, je v podstate sťažovateľovi znemožnené domáhať sa vrátenia výživného, ktoré od narodenia maloletého do 5. augusta 2013 poskytol, pretože v zmysle uvedeného právneho názoru platil výživné za seba, teda nie za iného (skutočného otca) v zmysle § 79 zákona o rodine.

Podľa názoru ústavného súdu treba argumentáciu všeobecných súdov považovať za vyčerpávajúcu a presvedčivú. Rozhodnutia nejavia známky arbitrárnosti, ale ani zjavnej neodôvodnenosti.

Z pohľadu ústavného súdu je zrejmé, že sťažovateľ chápe argumentáciu všeobecných súdov nesprávne, keďže podľa neho vyslovený právny názor vylučuje aplikáciu ustanovenia § 79 zákona o rodine, ktorého zmyslom je práve umožniť sťažovateľovi získať späť uhradené výživné (bezdôvodné obohatenie) od toho, kto sa na jeho úkor obohatil tým, že sťažovateľ plnil vyživovaciu povinnosť namiesto neho. Touto osobou by mal byť primárne skutočný (biologický) otec maloletého. Ak ale podľa názoru všeobecných súdov v dobe od narodenia maloletého do právoplatného zapretia otcovstva bol za otca považovaný sťažovateľ, potom neplnil vyživovaciu povinnosť za biologického otca a nemôže mať ani nárok na vrátenie zaplateného výživného v zmysle § 79 zákona o rodine.

Závery všeobecných súdov treba chápať v ich celkovom kontexte. V podstate znamenajú, že do momentu právoplatného zapretia otcovstva platí zákonná domnienka otcovstva manžela matky dieťaťa, čo zároveň znamená aj povinnosť platiť výživné. K prelomu dochádza zapretím otcovstva, pretože od tej chvíle už nemožno vychádzať z domnienky otcovstva manžela matky dieťaťa. Zároveň sa stáva zrejším so spätnými účinkami ku dňu narodenia dieťaťa (ex tunc), že manžel matky dieťaťa v skutočnosti od začiatku plnil vyživovaciu povinnosť za iného (za biologického otca).

Možno vzhľadom na uvedené konštatovať, že pri správnom výklade právneho názoru všeobecných súdov sťažovateľovi nič nebude brániť domáhať sa vrátenia poskytnutého výživného.

Nemožno akceptovať ani alternatívnu námietku sťažovateľa, podľa ktorej za moment zmeny pomerov sa mal správne považovať okamih doručenia znaleckého posudku vylučujúceho otcovstvo sťažovateľa, teda skorší časový moment, než z akého vychádzali všeobecné súdy.

Samotné doručenie znaleckého posudku nemôže znamenať zmenu pomerov, a to už len preto, že nie je možné v danom štádiu vylúčiť ďalšie dôkazy, ktoré by mohli vylučujúce závery znaleckého posudku zvrátiť.

Námietku sťažovateľa, podľa ktorej rozsudky všeobecných súdov umožňujú exekučne vymáhať prípadný nedoplatok na výživnom do 5. augusta 2013, hoci je preukázané, že nie je otcom maloletého, ako aj námietku možných trestnoprávných následkov treba považovať za neprípustnú.

Podľa § 53 ods. 1 zákona o ústavnom súde sťažnosť nie je prípustná, ak sťažovateľ nevyčerpal opravné prostriedky alebo iné právne prostriedky, ktoré mu zákon na ochranu jeho základných práv alebo slobôd účinne poskytuje a na ktorých použitie je sťažovateľ oprávnený podľa osobitných predpisov.

Podľa § 53 ods. 2 zákona o ústavnom súde ústavný súd neodmietne prijatie sťažnosti, aj keď sa nesplnila podmienka podľa odseku 1, ak sťažovateľ preukáže, že túto podmienku nesplnil z dôvodov hodných osobitného zreteľa.

V uvedenej súvislosti ústavný súd konštatuje, že sťažovateľ v podanom odvolaní námietku neuplatnil, hoci mu v tom nič nebránilo. Pokiaľ vyrukoval s touto námietkou až v konaní vedenom ústavným súdom, treba to považovať za neprípustné. Sťažovateľ navyše ani len netvrdil (tým menej preukazoval), že námietku v odvolaní neuplatnil z dôvodov hodných osobitného zreteľa. Preto ani neprichádzal do úvahy prípadný možný postup ústavného súdu v zmysle § 53 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Napokon sťažovateľ namietal, že podľa jeho názoru malo byť žalobe vyhovené v celom rozsahu (teda vyživovacia povinnosť mala byť zrušená už od narodenia maloletého) alebo alternatívne prichádzalo do úvahy žalobu úplne zamietnuť na tom základe, že právoplatnosťou rozsudku o zapretí otcovstva stratil rozsudok o výživnom účinnosť bez ďalšieho.

Túto námietku sťažovateľa považuje ústavný súd za námietku niekoho zjavne neoprávneného.

Sťažovateľ žiadal vyživovaciu povinnosť zrušiť, pričom právoplatnými rozsudkami mu aj bolo (sčasti) vyhovené. Za tohto stavu sťažovateľ nie je oprávnený domáhať sa na ústavnom súde takého rozhodnutia, ktoré by viedlo k jeho neúspechu v konaní, teda k zamietnutiu jeho žaloby. Pri uvedenom alternatívnom právnom názore mal sťažovateľ zvážiť, či je vôbec potrebné žalobu podávať a ešte aj po prvostupňovom konaní (ktoré nedopadlo celkom podľa jeho predstáv) mal možnosť vziať žalobu späť. Podat' odvolanie proti zrušeniu vyživovacej povinnosti od 5. augusta 2013, resp. sťažnosť ústavnému súdu po právoplatnom skončení konania z uvedeného dôvodu mohla iba matka maloletého, príp. maloletý.

Berúc do úvahy uvedené skutočnosti, ústavný súd rozhodol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde tak, ako to vyplýva z výroku tohto uznesenia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 11. septembra 2014